

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 5 To 70/2024, ECLI:CZ:VSPH:2024:5.TO.70.2024.1

Číslo: 6/2026

Právní věta:

Zabrání náhradní hodnoty, která v době rozhodování náleží jiné osobě než pachateli, tj. zúčastněné osobě, podle § 102 ve spojení s § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku nebrání skutečnost, že náhradní hodnotu tato osoba nabyla před tím, než pachatel spáchal trestnou činnost, neboť je zabírána věc, která k ní nemá žádný vztah.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 18.12.2024

Spisová značka: 5 To 70/2024

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zabrání náhradní hodnoty, Zúčastněná osoba

Předpisy: § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku

§ 102 tr. zákoníku

§ 42 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnosti zúčastněných právnických osob K. R., a.s., (dříve A., a.s.) a V. H., a.s., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2024, sp. zn. 48 T 7/2020.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2024 ve výroku I. bylo zúčastněné osobě, právnické osobě K. R., a.s., podle § 102 ve spojení s § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku uloženo ochranné opatření zabránění náhradní hodnoty, a to nemovitosti – budovy s číslem popisným XY v Praze 7, jak je ve výroku specifikována. Výrokem II. napadeného usnesení bylo zúčastněné osobě, právnické osobě V. H., a.s., podle § 102 ve spojení s § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku uloženo ochranné opatření zabránění náhradní hodnoty, a to nemovitostí v podobě jiných staveb, bytové jednotky, garáží, podílů na pozemcích a dalších nemovitostí v Praze 10, blíže ve výroku specifikovaných.

2. V odůvodnění napadeného usnesení soud prvního stupně nejprve shrnul genezi dosavadního řízení a připomněl, z jakých důvodů bylo vyhrazeno rozhodnutí o uložení ochranných opatření týkajících se zajištěných nemovitostí zúčastněných osob do samostatného veřejného zasedání. Na základě obsahu spisového materiálu a provedeného dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že společnost K. R., a.s., dříve A., a.s., byla jednou ze společností, jejichž prostřednictvím byly podávány žádosti o příspěvky na zaměstnávání osob zdravotně postižených podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění (dále též jen „zákon o zaměstnanosti“), v nichž byly uvedeny nepravdivé údaje, když současně v rozhodném období od 30. 10. 2008 do 31. 7. 2009 byli členy představenstva této společnosti nyní již pravomocně odsouzení M. V. a M. Č., kteří tyto žádosti sami podávali či k jejich podání dali pokyn. Ačkoli společnosti K. R., a.s., byly příspěvky na zaměstnávání osob zdravotně postižených podle § 78 zákona o zaměstnanosti vypláceny neoprávněně, s ohledem na tehdy platnou právní úpravu nebylo možné, aby byla tato společnost jakožto právnická osoba v rámci trestního řízení stíhána. Soud prvního stupně nicméně uzavřel, že uvedené příspěvky společnost K. R., a.s., obdržela jako bezprostřední výnos z trestné činnosti, jehož nabyla ve smyslu § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Jelikož byl tento výnos z trestné činnosti ve formě finančních prostředků spotřebován dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání mj. odsouzených M. Č. a M. V. jakožto členů statutárního orgánu této společnosti, nebylo možné finanční prostředky zajistit v rámci přípravného řízení. Policejní orgán proto zajistil v souladu s § 79g tr. ř. jiný majetek společnosti K. R., a.s., uvedený ve výroku I. napadeného usnesení, a to i s vědomím, že jej společnost nabyla dříve, než docházelo k páčání trestné činnosti. S ohledem na to, že výše způsobené škody České republice činí částku přesahující 580 000 000 Kč a odsouzené právnické a fyzické osoby jednaly ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 tr. zákoníku, výše zabrané náhradní hodnoty odpovídá výši způsobené škody, tedy výnosu z trestné činnosti.

3. Obdobné závěry soud prvního stupně učinil i ve vztahu ke společnosti V. H., a.s., a vyjádřil je ve výroku pod bodem II. napadeného usnesení. Rozhodnutí odůvodnil tím, že z provedeného dokazování vyplynulo postavení uvedené společnosti jako holdingu, v rámci kterého byly sdruženy všechny odsouzené právnické osoby s výjimkou společnosti Z., s.r.o. Společnostem v rámci holdingu byly neoprávněně vypláceny příspěvky na zaměstnávání osob zdravotně postižených podle § 78 zákona o zaměstnanosti, přičemž tyto finanční prostředky byly převáděny mj. i na bankovní účty společnosti V. H., a.s., kde s nimi disponovaly další osoby podle pokynů odsouzených M. V. a M. Č. S ohledem na výše uvedené tedy společnost V. H., a.s. získala finanční prostředky z neoprávněně vyplácených příspěvků jako bezprostřední výnos z trestné činnosti. Jelikož však byly spotřebovány dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání odsouzených, mj. i M. Č. a M. V. jakožto členů statutárního orgánu společnosti, nebylo možné tyto finanční prostředky zajistit v rámci přípravného řízení. Policejní orgán proto zajistil v souladu s § 79g tr. ř. jiný majetek společnosti V. H., a.s. Jelikož výše způsobené škody České republice činí částku přesahující 580 000 000 Kč a odsouzené právnické a fyzické osoby jednaly ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 tr. zákoníku, výše zabraných náhradních hodnot odpovídá výši způsobené škody, tedy výnosu z trestné činnosti. Podmínky pro to, aby v rámci přípravného řízení zajištěné nemovité věci zúčastněným osobám K. R., a.s., a V. H., a.s., byly zabráný jako náhradní hodnota podle § 102 za užití § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, jsou proto podle soudu prvního stupně splněny.

4. Proti tomuto usnesení podaly zúčastněné osoby, společnost K. R., a.s., a V. H., a.s., do protokolu při veřejném zasedání stížnosti, které následně odůvodnily prostřednictvím svých zmocněnců v podáních došlých dne 14. 11. 2024 a 21. 11. 2024.

5. Zúčastněná osoba K. R., a.s., ve své stížnosti úvodem uvedla, že v rámci trestního řízení nebyla obviněnou osobou a že napadené usnesení je nesprávné, neboť soud prvního stupně se nezabýval skutkovou stránkou věci ve vztahu k zúčastněné osobě. Podle této stěžovatelky soud prvního stupně dostatečně nezkoumal její činnost v rámci procesu podávání žádostí o poskytnutí dotací na

zaměstnance se zdravotním postižením, nýbrž se pouze omezil na konstatování, že o tyto dotace žádala, a to prostřednictvím odsouzených M. V. a M. Č. Ve skutečnosti byly za stěžovatelku celkem podány toliko čtyři žádosti o poskytnutí příspěvku na zaměstnance OZP a ZTP, a to osobou M. Č., konkrétně za 3. a 4. čtvrtletí roku 2008 a 1. a 2. čtvrtletí roku 2009. Celkem stěžovatelka obdržela na všech příspěvcích na zaměstnance OZP a ZTP na základě žádostí podaných M. Č. částku ve výši 5 590 618 Kč. Soud prvního stupně v rámci napadeného usnesení podle stěžovatelky nepostavil najisto, kolik finančních prostředků zúčastněná osoba K. R., a.s., na příspěvcích přijala a kolik skutečně zaměstnancům vyplatila, a jaká částka byla tudíž případně čerpána neoprávněně. Nebylo prokázáno, že veškeré příspěvky, které v letech 2008 a 2009 čerpala, byly získány na základě žádostí, v nichž byly uvedeny nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, čímž by mohlo dojít ke spáchání trestného činu dotačního podvodu podle § 250b zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. S ohledem na výše uvedené je podle stěžovatelky zřejmé, že zúčastněná osoba K. R., a.s., nebyla součástí organizované zločinecké skupiny, a ani v její hierarchii neplnila žádný úkol či funkci. Nelze za účast na organizované zločinecké skupině považovat fakt, že odsouzený M. V. byl v okamžiku zahájení úkonů v trestním řízení členem statutárního orgánu této zúčastněné osoby. Stěžovatelka rovněž namítá, že jí nelze uložit ochranné opatření v podobě zabrání náhradní hodnoty s ohledem na to, že hodnota zabírané nemovitosti je podle ní minimálně 70 000 000 Kč, a značně tak převyšuje částku, kterou zúčastněná osoba čerpala od státu na příspěvcích na zaměstnance – osoby se zdravotním postižením. Ochranné opatření totiž neslouží k tomu, aby jím byla nahrazena škoda, kterou poškozenému způsobila třetí osoba, tj. pachatel trestné činnosti. U stěžovatelky také nejsou splněny zákonné předpoklady pro aplikaci § 102 a 101 tr. zákoníku, neboť tato nikdy neměla možnost zabrání věci ve smyslu § 101 tr. zákoníku. V neposlední řadě je nutné při ukládání ochranného opatření dbát stejných zásad jako při ukládání trestů, včetně zásady přiměřenosti. Soud prvního stupně pochybil tím, že nestanovil hodnotu věci podle § 101 odst. 2 tr. zákoníku, jejíž zabrání mohl uložit, a zásadu přiměřenosti tím porušil. Ochranné opatření není rovněž možno uložit proto, že ve výroku specifikovaná náhradní hodnota (stavba bez pozemku) byla stěžovatelkou postavena už v roce 1999. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Vrchnímu soudu v Praze navrhla, aby napadené usnesení změnil tak, že se ve výroku I. napadeného usnesení uvedená náhradní hodnota nezabírá, případně aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Rovněž podle odůvodnění stížnosti zúčastněné osoby V. H., a.s., nebyly pro postup podle § 101 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 102 tr. zákoníku splněny zákonné předpoklady. Nelze totiž uzavřít, že pouze z pozice členů statutárního orgánu měli odsouzení automaticky jakýkoliv případný výnos z trestné činnosti postupovat na zúčastněnou osobu, ta by se tímto způsobem měla k výnosu z trestné činnosti dostat a následně jej spotřebovat. Stěžovatelka v projednávané trestní věci nebyla stíhána, a není tudíž možné postihnout její majetek v řádech několika milionů korun. Podle jejího názoru napadeným usnesením soud prvního stupně zasáhl do ústavně zaručeného práva na vlastnictví, chráněného ústavním pořádkem. Z předmětného řízení podle stěžovatelky nikterak nevyplývalo, že by odsouzení pachatelé převedli na jiného majetkovou hodnotu, jež pochází z trestné činnosti ve smyslu § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku a tato jiná osoba by majetek zcizila, odstranila nebo zužitkovala. V napadeném usnesení absentuje důvod, pro který považuje soud prvního stupně převedené peněžní prostředky za výnos z trestné činnosti, jež v určité výši získala do dispozice právě zúčastněná osoba, což by odůvodňovalo veřejný zájem na uložení ochranného opatření, a není z něj zřejmé, že došlo k naplnění podmínek pro aplikaci § 102 tr. zákoníku. Na základě výše uvedeného má zúčastněná osoba V. H., a.s., za to, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces a nepřiměřeně zasaženo její vlastnické právo, proto Vrchnímu soudu v Praze navrhla, aby napadené usnesení v celém rozsahu zrušil.

7. Z podnětu stížností, které byly podány v zákonné lhůtě a oprávněnými osobami, Vrchní soud v Praze podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost obou výroků napadeného usnesení, jakož i

řízení jeho vydání předcházející. Dospěl však k závěru, že stížnosti zúčastněných osob nejsou důvodné, neboť rozhodnutí soudu prvního stupně je věcně správné a rovněž řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, netrpělo takovými vadami, které by vyvolaly nezbytnost jeho zrušení.

8. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 48 T 7/2020 vyplývá, že v rámci přípravného řízení byla na základě usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Plzeň ze dne 16. 8. 2012, č. j. OKFK-197-764/TČ-2010-252101, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. 12 To 63/2012, podle § 79f ve spojení s § 79d tr. ř. zajištěna nemovitá věc ve vlastnictví společnosti A., a.s. (nyní K. R., a.s.), a to jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti z důvodu podezření, že jednáním statutárních orgánů uvedené společnosti, kterými byl od 28. 4. 2008 do 25. 11. 2010 M. V. jako předseda představenstva a M. Č. jako místopředseda představenstva, od 25. 11. 2010 do 13. 4. 2014 pak byl M. V. členem představenstva, došlo k neoprávněnému čerpání příspěvků na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, přičemž společnosti A., a.s. (nyní K. R., a.s.), za dobu, kdy o příspěvky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením žádala, bylo ze strany příslušného úřadu práce vyplaceno 5 590 618 Kč a z této částky vybráno (spotřebováno) 4 696 000 Kč, avšak celková částka příspěvků na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, kterou M. V. a M. Č. prostřednictvím jimi ovládaných společností, tedy i společnosti A., a.s., měli vylákat, činila 204 288 276 Kč, kdy nejméně polovina těchto prostředků byla využita v rozporu s jejich účelem. Jelikož nebylo možné zajistit peněžní prostředky, které byly trestným činem získány, bylo rozhodnuto o zajištění nemovité věci jako náhradní hodnoty.

9. V přípravném řízení byly dále zajištěny nemovité věci ve vlastnictví společnosti V. H., a.s., a to na základě usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Plzeň ze dne 16. 8. 2012, č. j. OKFK-197-761/TČ-2010-252101, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. 12 To 61/2012, podle § 79f ve spojení s § 79d tr. ř. jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti. K zajištění nemovitých věcí bylo přistoupeno z důvodu podezření, že jednáním statutárních orgánů společnosti V. H., a.s., M. V. (od 22. 11. 2004 předseda představenstva) a M. Č. (od 22. 11. 2004 místopředseda představenstva) došlo k neoprávněnému čerpání příspěvků na zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve výši 204 288 276 Kč, přičemž nejméně polovina těchto prostředků byla využita v rozporu s jejich účelem. Jelikož však nebylo možné zajistit peněžní prostředky, které byly trestným činem získány, bylo rozhodnuto o zajištění nemovitých věcí jako náhradní hodnoty.

10. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2022, sp. zn. 48 T 7/2020, který nabyl právní moci dne 24. 5. 2023 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 5 To 62/2022, byli M. V. a M. Č. za trestnou činnost, spočívající v podvodném vylákání státního příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti, odsouzeni spolu s dalšími spoluodsouzenými A. M., Š. A., M. Š. a 16 právníckými osobami, přičemž odsouzené fyzické osoby (s výjimkou odsouzeného A. M.) se různým způsobem podílely na chodu a řízení subjektů patřících do organizační struktury skupiny V. H., a.s., tvořené obžalovanými právníckými osobami a dále společností A. L., s.r.o. a A., a.s. (nyní K. R., a.s.) a svým úmyslným jednáním tak odsouzení způsobili poškozené České republice, zastoupené příslušnými Úřady práce České republiky, celkovou škodu ve výši 581 590 035 Kč. Následná dovolání odsouzených byla odmítnuta usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. [6 Tdo 1142/2023](#).

11. Podle § 102 tr. zákoníku jestliže ten, komu by mohla být zabráná věc podle § 101 odst. 1 nebo 2 tr. zákoníku, ji před rozhodnutím o zabrání zničí, poškodí nebo jinak znehodnotí, zcizí, učiní neupotřebitelnou, odstraní nebo zužitkuje, zejména spotřebuje, nebo jinak její zabrání zmaří, anebo jestliže zmaří trest propadnutí věci jednáním porušujícím zákaz podle § 70 odst. 5 tr. zákoníku, popřípadě zmaří zabrání věci jednáním porušujícím zákaz podle § 104 odst. 2 tr. zákoníku, může mu soud uložit zabrání náhradní hodnoty až do výše, která odpovídá hodnotě takové věci. Hodnotu věci,

jejíž zabrání mohl soud uložit, může soud stanovit na základě odborného vyjádření nebo znaleckého posudku. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku může soud uložit zabrání věci, která je bezprostředním výnosem z trestné činnosti nebo je zprostředkovaným výnosem z trestné činnosti, pokud hodnota věci tvořící bezprostřední výnos z trestné činnosti není ve vztahu k hodnotě věci tvořící zprostředkovaný výnos z trestné činnosti zanedbatelná, a pokud taková věc náleží jiné osobě, na kterou pachatel takovou věc převedl nebo která ji jinak nabyla.

12. Soud prvního stupně postupoval zcela správně, pokud podle § 102 ve spojení s § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku rozhodl o zabrání náhradní hodnoty zúčastněných osob K. R., a.s., a V. H., a.s. Podstatou ochranného opatření ukládaného podle § 101 odst. 2 tr. zákoníku je odčerpání výnosů z trestné činnosti a současně ochrana společnosti před nástroji trestné činnosti a před kořistěním z výnosů z trestné činnosti. Aby bylo možno zúčastněné osobě uložit ochranné opatření zabrání věci podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, musí soud zkoumat, zda tato osoba nenabyla majetek od pachatele v dobré víře, a dále zda věděla, či vědět měla, že majetek je nezákonného původu, nebo že se jedná o účelový převod se záměrem vyhnout se propadnutí či zabrání převáděných věcí (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. [5 Tdo 1069/2019](#)). Pro uložení ochranného opatření zabrání náhradní hodnoty podle § 102 tr. zákoníku musí být splněna podmínka, aby osoba, na kterou byl majetek převeden, jej zcizila, odstranila, nebo zužitkovala, tedy v případě peněz uložených na bankovním účtu vybrala, případně převedla. Je však nepodstatné, zda tato třetí osoba nabyla náhradní hodnotu před spácháním trestného činu pachatelem nebo zda náhradní hodnotu nabyla za legálně získané prostředky či ilegálně (viz nález Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2024, sp. zn. [II. ÚS 676/24-2](#)).

13. Soud druhého stupně se provedeným přezkumem přesvědčil, že v posuzované věci byly splněny všechny zákonné předpoklady pro vydání napadeného usnesení u obou zúčastněných osob, tj. právnické osoby K. R., a.s., i právnické osoby V. H., a.s.

14. Podle meritorního rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2022, sp. zn. 48 T 7/2020, byla K. R., a.s., dříve A., a.s., jednající v rozhodném období odsouzenými M. V. a M. Č. jako statutárními orgány, jednou ze společností sdruženou v rámci holdingu V. H., a.s., jejichž prostřednictvím byly podávány žádosti o příspěvky na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti, v nichž byly uváděny nepravdivé údaje. Tyto příspěvky jí byly následně neoprávněně vypláceny, tedy společnost K. R., a.s., nabyla uvedené finanční prostředky jakožto bezprostřední výnos z trestné činnosti, který byl také postupně spotřebován, neboť podle pokynů statutárních orgánů byly dalšími osobami (zaměstnanci společnosti) finanční prostředky z účtu společnosti vybírány a dílem z nich byly prováděny platby věřitelům holdingu. Pokud se týká zúčastněné osoby V. H., a.s., v hlavním líčení ve věci samé bylo prokázáno, že ač holding sám o sobě žádosti o příspěvky nepodával, na jeho účet byly převáděny finanční prostředky, jež nabyly společnosti spadající do holdingu na základě neoprávněného vyplácení příspěvků na zaměstnávání osob se zdravotním postižením a společnost V. H., a.s., s těmito finančními prostředky nadále disponovala podle pokynů odsouzených M. V. a M. Č.

15. Finanční prostředky z neoprávněně vyplácených příspěvků (u obou zúčastněných osob) nebylo možné v průběhu přípravného řízení zajistit, neboť již byly spotřebovány, a proto bylo přistoupeno k zajištění náhradní hodnoty ve vlastnictví společnosti K. R., a.s., a V. H., a.s., v souladu s § 79g tr. ř. Jak již uvedl soud prvního stupně v napadeném usnesení, v rozhodné době byli členy statutárního orgánu obou zúčastněných osob mj. odsouzený M. Č. a M. V. Zúčastněné osoby tedy s přihlédnutím k výše uvedenému nemohly předmětné finanční prostředky, získané neoprávněným vyplácením příspěvků na zaměstnávání osob zdravotně postižených, nabýt v dobré víře, neboť byly řízeny ve věci již pravomocně odsouzenými M. Č. a M. V.

16. Současně pro aplikaci § 102 ve spojení s § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku je zcela irelevantní,

kdy náhradní hodnotu, která je zabírána, zúčastněná osoba nabyla, neboť je zabírána věc, jež nemá ke spáchanému trestnému činu žádný vztah (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2024, sp. zn. [II. ÚS 676/24-2](#)). Není tedy rozhodné, že nemovitost v podobě stavby – budovy s čp. XY v Praze, katastrální území XY, společnost K. R., a.s. (resp. původně A., a.s.), nabyla tím, že ji vytvořila, a 15. 10. 1999, tedy ještě před kritickým obdobím páchání trestné činnosti, ji nechala zapsat do katastru nemovitostí. Stejně tak společnost V. H., a.s., nabyla nemovitosti na adrese XY, Praha 10 v katastrálním území XY na základě kupní smlouvy ze dne 26. 7. 2000, tedy rovněž v době předcházející páchání trestné činnosti (naopak nemovitosti na adrese XY, Praha 10 a na adrese XY, Praha 10, v katastrálním území XY, byly společností V. H., a.s., nabyty na základě kupních smluv ze dne 30. 1. 2012, tedy již v období, kdy trestná činnost probíhala).

17. Vrchní soud v Praze se současně zabýval hodnotou, již mají zabírané nemovité věci specifikované ve výrokové části napadeného usnesení. Vycházel přitom z dostupných údajů zveřejněných oběma zúčastněnými osobami v obchodním rejstříku, kdy podle účetní závěrky společnosti K. R., a.s., k 31. 12. 2023 aktiva společnosti činila 83 632 000 Kč, přičemž pozemky a stavby měly hodnotu 49 802 000 Kč (resp. pozemky 0 Kč a stavba 49 802 000 Kč), podle účetní závěrky společnosti V. H., a.s., k datu 31. 12. 2022 aktiva společnosti činila 62 613 000 Kč, přičemž pozemky a stavby měly hodnotu 21 694 000 Kč (z toho pozemky 3 666 000 Kč a stavby 18 028 000 Kč); účetní závěrka společnosti V. H., a.s., za rok 2023 nebyla dosud zveřejněna.

18. K námitkám obou zúčastněných osob, že nebyly v dané trestní věci obviněnými (odsouzenými) osobami a že zabránění náhradních hodnot je nepřiměřené výši skutečně vyplacených příspěvků, resp. že nebylo prokázáno, že se výnos z trestné činnosti v určité výši dostal do dispozice právě zúčastněné osoby, soud druhého stupně připomíná následující:

19. Společnost K. R., a.s. (dříve A., a.s.), ač byla jednou ze společností, jejímž prostřednictvím byly podávány žádosti o příspěvek na zaměstnávání osob zdravotně postižených podle § 78 zákona o zaměstnanosti s uváděním nepravdivých údajů na základě pokynů členů představenstva M. V. a M. Č., nemohla být trestně stíhána, neboť v období od 30. 10. 2008 do 31. 7. 2009, kdy k tomuto jednání u této společnosti docházelo, nebyl ještě v platnosti a účinnosti zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Přesto z obsáhlého dokazování v původní trestní věci Městského soudu v Praze, vedené pod sp. zn. 48 T 7/2020 vyplynulo, že i tato společnost byla součástí holdingu V. H., a.s., sdružujícího právnické osoby, prostřednictvím kterých byla uvedena trestná činnost páchána, a v němž byli členy statutárního orgánu (představenstva společnosti) po celou dobu páchání trestné činnosti M. V. a M. Č. Všechny odsouzené fyzické i právnické osoby (s výjimkami shora zmíněnými) přitom jednaly ve prospěch organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 107 tr. zákoníku, když tak činily nepřetržitě, pravidelně, po delší dobu v rámci stabilní skupiny mající vnitřní organizační strukturu, s rozdělením funkcí a dělbou činnosti, respektovaly přitom vztahy nadřízenosti a podřízenosti a řídily se pravidly nastolenými ze strany hlavních odsouzených fyzických osob, kterými byli právě M. V. a M. Č.

20. K napravení vztahů jakožto základního účelu ochranného opatření majetkového zaměření na výnosy z trestné činnosti postačí, pokud výnos z trestné činnosti z majetkového a hospodářského trestného činu podvodného charakteru bude zcela odčerpán od toho, kdo se na úkor státu touto trestnou činností obohatil, aby pokud možno byla saturována způsobená škoda (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. [5 Tdo 454/2024](#)). Společnosti K. R., a.s., a V. H., a.s., jednoznačně byly v dané trestní věci příjemci výnosů z trestné činnosti páchané odsouzenými v rámci organizované zločinecké skupiny, a tudíž těmi, kdo se touto trestnou činností obohatil. S ohledem na to, že v projednávané věci má postavení poškozeného výhradně stát Česká republika, dochází taktéž uloženým ochranným opatřením zabránění náhradní hodnoty k částečnému saturování škody způsobené odsouzenými. Soud prvního stupně zcela správně v napadeném usnesení vyzdvihl, že je nutné nahlížet na způsobenou škodu v celkové výši přesahující částku 580 000 000 Kč tak, že ji

odsouzení způsobili jako organizovaná zločinecká skupina podle § 107 tr. zákoníku, a touto optikou je nutno nahlížet na přiměřenost hodnoty zabíraných věcí. Jelikož nebylo možné zúčastněným osobám výnos z trestné činnosti odčerpat, neboť byl spotřebován, bylo zcela na místě v přípravném řízení zajistit náhradní hodnoty, a tyto následně v řízení před soudem rozhodnutím o ochranném opatření zabrat.

21. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že podané stížnosti nejsou důvodné, a proto je podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.